

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem, v právní věci

žalobkyně: **Mgr. H. R.**
zastoupená advokátkou JUDr. Jaroslavou Ježkovou
sídlem K. J. Erbena 1266, Nová Paka

proti
žalovanému: **Magistrát města Pardubic,**
sídlem nám. Republiky 12, 530 21 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Magistrátu města Pardubice ze dne 29.5.2018,
č.j. OSA/PO-23/17/159,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně (dále v textu i jako „žalobce“) se včasnou žalobou domáhala soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městského obvodu Pardubice III ze dne 14. 6. 2017, č. j. ÚmoP3/ODŽP/2873/2016/Zar, jímž byla žalobkyně ve výroku I. tohoto rozhodnutí uznána vinnou ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění, kterého se

dopustila tím, že dne 29. 9. 2016 v 19:00 hod. v Pardubicích v ulici Na Drážce, před domem čp. 1810, po slovní rozepři fyzicky napadla úderem pěstmi do oblasti hlavy a hrudníku V. B. a způsobila mu majetkovou škodu ve výši 260 Kč rozbitím jeho slunečních brýlí, přičemž za tento přestupek byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 7 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Výrokem II. pak byla přiznána poškozenému V. B. náhrada způsobené škody ve výši 260 Kč a žalobkyni byla uložena povinnost nahradit tuto škodu poškozenému. V žalobě uvedla žalobkyně řadu věcných námitek, které jsou v podstatě totožné s námitkami, které uvedla v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a krajský soud je dále bude specifikovat v odůvodnění tohoto rozsudku. Žalobkyně navrhla, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

2. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného, navrhl, aby soud žalobu zamítl.
3. Ze správního spisu vyplývají a mezi účastníky nejsou sporné následující rozhodné skutečnosti:
4. Dne 2. 12. 2016 obdržel správní orgán I. stupně oznámení přestupku proti občanskému soužití, kterého se měla dopustit žalobkyně, a to společně s úředním záznamem ze dne 29. 9. 2016 s podáním vysvětlení poškozeného V. B. a svědků M. S. a A. C. Správní orgán I. stupně zaslal žalobkyni dne 5. 12. 2016 návrh na blokovou pokutu, žalobkyně s tímto řešením ve zkráceném řízení nesouhlasila. Následně správní orgán I. stupně zaslal žalobkyni předvolání k jednání na den 1. 2. 2017, přičemž v předvolání bylo uvedeno, jakého přestupku se žalobkyně měla dopustit a byla uvedena i právní kvalifikace jejího jednání. Vzhledem k nové právní úpravě týkající se zmíněné právní kvalifikace přestupku zaslal správní orgán dne 23. 1. 2017 žalobkyni vyrozumění o změně právní kvalifikace a o novém termínu ústního jednání, tj. konaném dne 6. 4. 2017, přičemž správní orgán k tomuto jednání předvolal výše zmíněné svědky a dále svědka JUDr. J. L. Před tímto jednáním dne 1. 3. 2017 obdržel správní orgán požadavek poškozeného V. B. na uplatnění náhrady majetkové škody, která vznikla poškozením jeho slunečních brýlí v důsledku zmíněného jednání žalobkyně. Dne 2. 3. 2017 zaslal správní orgán žalobkyni sdělení o změně skutkové věty obvinění s ohledem na zjištěnou škodu týkající se uplatnění nároku na úhradu škody poškozeným V. B. Při ústním jednání dne 6. 4. 2017 podal zmocněnec žalobkyně Mgr. M. U. námitku podjatosti zapisovatelky, ta byla následně zamítnuta a správní orgán následně nařídil jednání na den 23. 5. 2017 a po provedeném dokazování vydal dne 14. 6. 2017 rozhodnutí o přestupku, které žalobkyně napadla odvoláním, přičemž právě v tomto odvolání uvedla námitky pod body 1 – 19, které v podstatě zopakovala v žalobě, přestože se se všemi těmito námitkami přezkoumatelným způsobem vypořádal žalovaný.
5. K takové procesní strategii, kterou zvolila žalobkyně, kdy zopakovala odvolací námitky v žalobě, uvádí soud následující skutečnosti:

Pokud žalobní body obsahují zcela shodné, z odvolání převzaté námitky proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž s těmito námitkami obsaženými již v odvolání se vypořádal věcně, rozsáhlým a přezkoumatelným způsobem žalovaný v žalovaném rozhodnutí, tak žaloba v podstatě opětovně míří nikoliv proti žalovanému rozhodnutí a v něm uvedené argumenty, ale proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Do

vydání rozsudku NSS ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015-31 platil právní názor, že uvedení žalobních bodů v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu v řízení vedeném podle ust. § 65 s.ř.s. však nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání či pouhým odkazem na takové podání (srov. rozsudky NSS ze dne 20. 4. 2007, č. j. 8 Afs 5/2006-56, a ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74, též i rozhodnutí Ústavního soudu potvrzující tento závěr uvedený též v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 8. 2005, č. j. 8 Ca 118/2003-31, dále i usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 2. 2008, sp. zn. I. ÚS 1841/07).

6. Přes výše zmíněnou judikaturu (dokonce i Ústavního soudu), která v podstatě opakovaně uvedené odvolací námitky za žalobní body nepovažuje a logicky by se mohlo jevit to, že by se soud jimi věcně neměl ani zabývat, když nemůže nahrazovat činnost odvolacího orgánu, či není další instancí ve správním řízení, tak NSS nově v rozsudku 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015-31 (dále jen „nový rozsudek NSS“ či jen „nový rozsudek“) judikoval, že tuto zmíněnou, dosud nezměněnou judikaturu NSS (potvrzenou i Ústavním soudem-viz výše), je „*nutno nyní vykládat prismatem citovaného rozsudku rozšířeného senátu 24.8.2010, č.j. 4As 3/2008-78, který pojem žalobní bod vykládá extenzivněji a liberálněji*“, a do jisté míry tak závěry v této předchozí judikatuře o nemožnosti pouhého zopakování odvolacích námitek či odkazem na ně v žalobě „*nepřímo koriguje*“. Proto i taková žaloba podle posledního názoru NSS v tomto novém rozsudku splňuje podmínku uvedení žalobních bodů. Dále NSS v tomto novém rozsudku uvedl, že žalobce „*nereagoval přímo na odůvodnění napadeného rozhodnutí, přesto je však z jeho tvrzení zřejmá konkrétní právní argumentace, na základě které považuje úvahy, hodnocení a závěry uvedené správním orgánem za nezákonné*“. K tomu krajský soud konstatuje, že i ze závěru NSS v novém rozsudku je zcela zřejmé, že žaloba v podstatě míří pouze proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a pomíjí tak zcela skutečnost, že se s těmito námitkami obsaženými v žalobě již věcně vypořádal žalovaný v žalovaném rozhodnutí, když žalobce „*nereagoval přímo na odůvodnění napadeného rozhodnutí*“.
7. Žalobce pouhým opakováním námitek v odvolání neuvedl v žalobě žádné žalobní body, které by obsahovaly to, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce závěry odvolacího správního orgánu, tj. žalovaného, které se vypořádají s těmito námitkami, za nesprávné, dokonce, pokud by soud odhlédl od názoru NSS v novém rozsudku, tak z nich nelze ani ve smyslu rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, dovodit ani „*v nejhrubších obrysech, že napadené správní rozhodnutí, tj. věcné závěry odvolacího orgánu k těmto námitkám, z určitého důvodu považuje za nezákonné*“, tedy že žalobní body obsahující argumentaci směřující proti žalovanému rozhodnutí obsaženy v žalobě nebyly. V tom případě by krajský soud musel zcela pominout existenci žalovaného rozhodnutí a posuzovat pouze a výlučně zákonnost jen rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Pokud by však měl přezkoumávat závěry odvolacího orgánu k těmto námitkám žalobce, tak by musel ex officio v podstatě domýšlet další argumenty za žalobce směřující proti žalovanému rozhodnutí, ostatně i jak je v novém rozsudku zmíněno: „*...neboť jak správně krajský soud uvedl, soud za něj nemůže domýšlet další argumenty*.“ (srov. čl. 33, 2. strana, předposlední odstavec nového rozsudku NSS).
8. Při rozhodování v projednávané věci však krajský soud přihlédl k závěrům nového rozsudku NSS (ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015-31), a vycházel proto z názoru NSS o tom, že žalobní body v žalobě obsaženy byly. Zároveň však je nutné konstatovat, že

z tohoto názoru NSS nevyplývá povinnost krajského soudu, aby ex officio domýšlel další argumenty za žalobce a přezkoumával závěry a argumentaci žalovaného k těmto v podstatě jen opakovaným odvolacím námitkám, když žalobce „...aniž by výslovně reagoval na odůvodnění napadeného rozhodnutí, značně snižuje svou šanci na úspěch, neboť jak správně krajský soud uvedl, soud za něj nemůže domýšlet další argumenty.“ K tomu NSS v novém rozsudku dodal, že se soud musí věnovat žalobcem uváděným skutečnostem „pouze v míře jejich obecnosti“. K tomu je třeba zdůraznit závěr NSS o připomenutí názoru NSS obsaženého v rozsudku NSS ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128, o tom, že pokud „žalobce v žalobních bodech nereprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěru správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření k závěrům, k němuž již správně dospěl správní orgán“. Tento závěr obsažený v novém rozsudku považuje krajský soud ze směrodatný (snad by se v nadsázce mohlo použít slovo jednoho nejmenovaného klasika „směroplatný“) k dalšímu postupu krajského soudu, resp. ke zvolení způsobu přezkumu rozhodnutí v mezích „v žalobě zopakovaných odvolacích námitek“. V této souvislosti NSS v novém rozsudku konstatoval ještě další zásadní závěr o tom, že „čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej“ (jedná se o závěr obsažený již v konstantní soudní judikatuře NSS, srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č.j. 4 As 3/2008-78). Zároveň je žalobci třeba připomenout tento závěr z nového rozsudku NSS: „Je logické, že pokud žalovaný reagoval na odvolací námitky stěžovatele, jež byly především abstraktnějšího právního charakteru, rozvedl tím právní diskurs a stěžovateli nic nebránilo v tom, aby následně podrobněji reagoval na tuto argumentaci, tedy uvedl, proč konkrétně tuto argumentaci považuje za lichou..... Samozřejmě, že by bylo absurdní, aby si stěžovatel ponechával nějaké argumenty až do řízení o žalobě. Pro stěžovatele je vhodné, pokud argumenty uvede právě již ve správním řízení, to však nic nemění na tom, že žalobní argumentace má poté primárně směřovat proti závěrům odvolacího orgánu, a má tedy do jisté míry konkretizovat argumentaci, již žalobce uváděl ve správním řízení. Jak již bylo uvedeno, pokud tak žalobce neučiní, snižuje poté obecností své argumentace šanci na úspěch žaloby.“

9. NSS tak jednoznačně dospěl k tomu, že sice v žalobě byly obsaženy žalobní body, avšak jen ve velké míře obecnosti, čímž byly sníženy „šance na úspěch žaloby“, přestože nejsou dány důvody k odmítnutí žaloby.
10. Za stěžejní a pro posouzení projednávané věci ve vztahu k vypořádání žalobní argumentace opakující jen odvolací námitky směrodatné však považuje krajský soud závěr NSS o tom, že když žalobce v žalobních bodech nereprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěru správního orgánu, pak nemusí soud hledat způsob alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (srov. i rozsudek NSS ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6As 54/2013-128). Ostatně existuje již judikatura, podle níž není smyslem soudního přezkumu stále dokola a podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudů a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS). Jestliže tento závěr platí pro případy, kdy žalobce jen nezopakoval odvolací námitku, tak tím spíše jej lze aplikovat na žalobu, do které žalobce jen převzal argumentaci uvedenou v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

11. Ostatně NSS v případě námitek zopakovaných z odvolání v žalobě uvedl, že pokud je „rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“ (rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, publikovaný pod č. 1350/2007).
12. Krajský soud proto přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů obsahující jen opakované odvolací námitky, a to pouze „v nejhrubších obrysech“ a „v obecné rovině“, tj. zda závěry žalovaného k odvolacím námitkám v žalovaném rozhodnutí jsou srozumitelné, přezkoumatelné a zda nevykazují zcela zjevné známky nezákonnosti mající za následek zkrácení žalobce na jeho veřejných subjektivních právech (§ 2 a § 65 odst. 1 s.ř.s.), aniž by však soud „plnil funkci žalobcova advokáta“ a za něj „domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují“ (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010 č. j. 4 As 3/2008-78). Proto soud zvolil způsob přezkumu žalovaného rozhodnutí, který dle konstantní judikatury nevyklučuje dokonce ani za situace, kdy žaloba obsahuje žalobní body směřující proti žalovanému rozhodnutí, a nikoliv, jak je tomu v dané věci, pouze proti důvodům rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Tedy že soud v případech shody mezi názorem soudů a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí bude odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS).
13. Krajský soud se ve světle výše uvedených závěrů vypořádal s odvolacími námitkami následujícím způsobem, přičemž vždy ke konkrétní námitce obsažené v odvolání uvede krajský soud i číslo odvolací námitky, které byly uplatněny pod body 1 – 19 v odvolání proti rozhodnutí o přestupku.
14. Žalobkyně předně namítla, že skutkový stav neodpovídá skutkové větě, tj. že „dne 29.9.2016 v 19:00 hod. v Pardubicích v ulici Na Drážce, před domem čp. 1810 po slovní rozepři žalobkyně fyzicky napadla údery pěstmi do oblasti hlavy a hrudníku V. B., nar. ... a způsobila mu majetkovou škodu ve výši 260 Kč rozbitím jeho slunečních brýlí“. Podle žalobkyně nebylo prokázáno tvrzení, že žalobkyně k poškozenému „přiskočila z úkrytu“ a že se vše mělo odehrát u bytového domu za rohem čp. 1817 v ulici Na Drážce v Pardubicích. Dále namítla, že V. B. nebyl na místě samém ztotožněn dle občanského průkazu a nebyl u něj proveden multidrogový test na omamné látky. Všechny tyto námitky uplatnila žalobkyně i v odvolání, které vypořádal žalovaný v bodech 1, 2 a 3. Jednání žalobkyně, které bylo uvedeno ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, bylo dostatečně prokázáno nejen výpovědí poškozeného V. B., zejména svědeckými výpověďmi dvou svědků, a to A. C. a M. S. Oba tito svědci vypověděli shodně, že žalobkyně „bušila“ pěstmi do poškozeného, když se jednalo o rány pěstí „velké intenzity“. Skutkový děj, ze kterého vycházely správní orgány, je popsán v odůvodnění rozhodnutí o přestupku následujícím způsobem:
15. Obviněná H. R. dne 29. 9. 2016 byla spatřena poškozeným B. v ul. Na Drážce v Pardubicích, jak jde s jejím společným nezletilým synem. Když jej spatřila, tak začala před poškozeným s nezletilým synem utíkat a ukryla se s ním v Nonstop baru v ul. Na Drážce v Pardubicích. Poškozený B. šel za nimi a čekal před barem, až vyjdou ven. Do tohoto baru se po nějaké době dostavil JUDr. J. L. (dále jen i „J. L.“), otec obviněné R., se

kterým pak obviněná a její syn vyšli ven z baru, přičemž syn plakal a J. L. jej držel v náručí. Poškozený se je snažil kontaktovat, avšak obviněná na něj křičela, aby je už nechal být, následně jej fyzicky napadla pěstmi úderem do hrudníku a oblasti hlavy. V průběhu tohoto útoku pak poškozenému spadly brýle na zem a došlo k jejich poškození. Poškozený B. se útoku nijak nebránil a po jeho skončení obviněná s dítětem a J. L. odešli, poškozený zůstal na místě.

16. Je pravdou, a ostatně to žalobkyně ani nepopírá v žalobě, že i správní orgány vycházely v podstatě z tvrzení žalobkyně a jejího otce, dědečka nezletilého syna žalobkyně a poškozeného, tj. J. L., z jejichž výpovědí vyplynul důvod, proč žalobkyně s nezletilým synem byla ve zmíněném baru v ulici Na Drážce v Pardubicích, když chtěla zamezit kontaktu s otcem nezletilého, tj. poškozeným V. B. Rovněž není sporu o tom, že její otec J. L. nesl vnuka F., tj. nezletilého syna žalobkyně a poškozeného, v náručí a že poškozený se snažil kontaktovat slovně oba dva, což potvrdil i svědek M. S. Rovněž není sporu o tom, že žalobkyně se snažila tomuto kontaktu zabránit, což potvrdil i její otec J. L. Ze svědeckých výpovědí však nevyplývá, že by poškozený nějakým způsobem zaútočil na J. L., který odcházel od zmíněného baru s nezletilým synem žalobkyně a poškozeného V. B., tj. se svým vnukem, když ho předtím v tomto podniku převzal od žalobkyně. Není sporu o tom, že žalobkyně se snažila zabránit zmíněnému kontaktu. Podstatné však je, jak žalobkyně reagovala na jednání poškozeného B., který se snažil kontaktovat J. L. a nezletilého. Ani z výpovědi svědka J. L. nevyplývá, že by poškozený se snažil napadnout J. L. nějakým agresivním způsobem, tento svědek pouze tvrdil, že se mu musel vyhýbat. Z výsledku M. S. naopak vyplývá, že poškozený šel za svědkem J. L. a snažil se je slovně kontaktovat. Svědek A. C. vypověděl, že viděl, jak „*paní přistupuje k poškozenému a tento ji nijak neobrožoval a při útoku se nebránil*“, přičemž měl „*ruce u těla*“. Podstatné je, že to byla žalobkyně, která fyzicky zaútočila na poškozeného V. B., což ostatně potvrdil nepřímě i J. L., když tvrdil, že jej pouze odstrčila. Správní orgány však přihlíděly zejména ke shodné výpovědi svědků M. S. a A. C., z nichž vyplývá, že se nejednalo o pouhé „*odstrčení*“, ale že viděli, že se jedná o úder pěstmi do hrudníku a do hlavy poškozeného. Podle názoru krajského soudu tak skutkový děj, respektive skutkový stav, odpovídá „*skutkové větě*“. K místu spáchání přestupku, respektive k námitce žalobkyně, že nebylo prokázáno tvrzení V. B., že incident se měl odehrát u bytového domu za rohem čp. 1817 v ulici Na Drážce v Pardubicích, se obsáhlým způsobem vyjádřil žalovaný, protože tuto námitku vznesla žalobkyně i v odvolání (tuto námitku vypořádal žalovaný pod bodem 3). Žalovaný správně vycházel ze shodné výpovědi dvou svědků, kteří shodně označili místo spáchání přestupku, přičemž tito svědci shodně poukázali na místo, které určil i V. B. V podrobnostech krajský soud odkazuje na bod 2 a 5 žalovaného rozhodnutí, žalobkyně proti závěrům žalovaného nevznesla žádné konkrétní věcné námitky a krajský soud nemůže za žalobkyni ex officio vyhledávat námitky proti těmto logickým přezkoumatelným závěrům žalovaného, protože pokud by tak učinil, tak by „*přestal být nestranným rozhodčím sporů, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Přesné určení místa spáchání přestupku má zejména za cíl to, aby přestupek nebyl zaměněn za jiný, což v daném případě nepřichází v úvahu. Námitka žalobkyně, že V. B. nebyl ztotožněn dle občanského průkazu, byla rovněž obsažena v odvolací námitce, žalovaný se s ní vypořádal v posledním odstavci bodu 2, ostatně z úředního záznamu pouze vyplývá, že nebyl uveden způsob ztotožnění. Avšak i kdyby poškozený V. B. ztotožněn nebyl, tak ani žalobkyně nesporně, že se skutečně jednalo o V. B., tedy rovněž krajskému soudu ve shodě

s žalovaným „*není zřejmá podstata této námitky*“. Rovněž žalobkyně nějak podrobně neuvádí, proč by měl být prováděn u V. B. test na omamné látky, když z právní úpravy automaticky nevyplývá, že by takový test na omamné látky měl být v daném případě prováděn.

17. V další námitce (bod 4 poslední odstavec žaloby) žalobkyně obdobně jako v odvolání zpochybňovala svědeckou výpověď svědka S., není pochyb o tom, že svědek S. skutečně viděl žalobkyni, když k žádnému jinému incidentu v danou dobu v daném místě nedošlo, tedy nebylo možné zaměnit žalobkyni za jinou osobu, která by se dopustila stejného jednání vůči jiné osobě. Údery pěstí popsali shodně oba svědci, zpochybnění těchto výpovědí vyvrátil i žalovaný (tato námitka v žalobě byla vypořádána ve vztahu k odvolací námitce č. 2 – 4).
18. V další námitce (5. odstavec v části IV. žaloby) žalobkyně opětovně zpochybňuje místo spáchání přestupku, s touto námitkou se vypořádal žalovaný ve stavu k odvolací námitce č. 2 a 5 žalovaného rozhodnutí. Jak uvedl NSS již v rozsudku ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 As 65/2015-43, přesně vymezení skutku není samoučelné, hlavním důvodem, proč judikatura vyžaduje, aby byl skutek ve výroku správního rozhodnutí ve věci správního trestání vymezen pokud možno co nejpresněji, je právní jistota, a to „*za účelem vyloučení nebezpečí záměny skutku, a tím i opakovaného postihu za týž skutek*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 As 65/2015-43 a dále rozsudky NSS č. j. 1 As 92/2009-65 a ze dne 24. 4. 2013, č. j. 1 As 180/2012-43, bod 21).
19. V další námitce (8. odstavec v části IV. žaloby) opětovně žalobkyně zpochybňuje závěry žalovaného k odvolací námitce, která se týká posouzení intenzity úderů pěstmi ze strany žalobkyně vůči V. B. Závěr žalovaného k této námitce (uvedený pod bodem 4 žalovaného rozhodnutí) žalobkyně však žádnou věcnou námitkou v žalobě nezpochybnila. Krajský soud nepřisvědčil další námitce, že by musel být v dané věci prováděno další dokazování, tj. např. „*vyšetřovací pokus*“.
20. V další námitce žalobkyně namítá, že v odůvodnění rozhodnutí absentuje, v čem je nepřímý úmysl spatřován, když „*nerozvádí volní stránku a srozumění s následkem*“. Zároveň pak „*absentuje*“ objektivní stránka. S touto námitkou se krajský soud neztotožňuje, není pravdou, že by protiprávní jednání nebylo dostatečným způsobem prokázáno, jak soud již výše uvedl. Naopak bylo prokázáno, že došlo ze strany žalobkyně k úderům pěstí do hlavy a hrudníku poškozeného V. B. a způsobení majetkové škody, kterou poškozený následně doložil. Žalovaný dal za pravdu žalobkyni ve vztahu k odvolací námitce (obsažené v žalovaném rozhodnutí pod bodem 8), když formu zavinění sice správní orgán I. stupně uvedl ve výroku rozhodnutí, dále se ale již touto otázkou v odůvodnění rozhodnutí o přestupku nezabýval. Žalovaný pak pouze doplnil ve vztahu k subjektivní stránce přestupku to, že žalobkyně jednala při nejmenším v úmyslu nepřímém dle § 4 odst. 2 písm. a) zákona o přestupcích, tedy chtěla svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, přičemž, jak uvedl žalovaný výstižně, „*Ani s vynaložením co možná největší možné míry fantazie nelze dojít k závěru, že by obviněná tento skutek, který je spatřován v jiném hrubém jednání, spočívajícím v napadení V. B. opakovanými údery, mohla spáchat nedbalostní formu zavinění. Úmysl ze strany obviněné je zde zcela zřejmý.*“

21. V další námitce, obdobně jako v odvolání, žalobkyně poukázala na to, že údajně žalovaný pominul institut okolnosti vylučující protiprávnost. Podle názoru žalobkyně se žalovaný pouze „snaží bagatelizovat pocity žalobkyně jakožto ohrožené ženy a popírá základní zásadu žen ocitnuvších se v ohrožení, která spočívá ve vyhledání útočiště a pomoci v prostředí výskytu většího počtu lidí, v neposkytování informací agresorovi o místě pobytu a zapojení ostatních členů rodiny do obrany proti agresorovi.“ K tomu je třeba uvést, že správní orgán dospěl k závěru o odpovědnosti žalobkyně za přestupek na základě provedených důkazů, přičemž právní úprava neumožňuje hodnotit „pocity žalobkyně“ jako ohrožené ženy s následkem zbavení její od povinnosti za uvedené protiprávní jednání. Pokud se žalobkyně cítila jako ohrožená žena, tak měla nepochybně stejné právo jako poškozený, tj. mohla věc oznámit orgánům činným v trestním řízení.
22. Pokud však žalobkyně fyzicky poškozeného napadla, tak je třeba se zabývat pouze tím, zda nejednala v nutné obraně. Správní orgán, respektive žalovaný, se touto otázkou zabýval, neboť i žalobkyně tuto námitku uplatnila v odvolání (bod 6 žalovaného rozhodnutí). Se zhodnocením této otázky, obsaženém v bodu 6 žalovaného rozhodnutí, se krajský soud zcela ztotožňuje, přičemž z tohoto rozhodnutí ve vztahu k této námitce lze připomenout otázku hodnocení svědeckých výpovědí svědků S., C. a J. L. Navíc i z výpovědi svědka J. L. nevyplývá, že by byly dány okolnosti vylučující protiprávnost jednání žalobkyně. Z jeho výpovědi totiž nevyplývá, že by hrozil nějaký fyzický útok ze strany poškozeného vůči tomuto svědku či vůči žalobkyni. Navíc z žádného podkladu založeného ve správním spisu nevyplývá, že by již někdy v minulosti poškozený fyzicky napadl svědka L. či dokonce svého nevlastního syna, rozhodně se nedá předpokládat, že by tento svědek fyzicky útočil na otce žalobkyně, když ten nesl jeho syna. Základním zákoným předpokladem pro posouzení určitého jednání jako nutné obrany je splnění základní zákonné podmínky, tj. musí existovat trvající útok na zájem chráněný zákonem. Takový útok musí mít určité znaky, ke kterým právní teorie řadí reálnou existenci útoku, protiprávnost a nebezpečnost pro společnost, bezprostřední hrozbu nebo trvání a zaměření na zájem chráněný trestním zákonem. Musí se jednat o reálné ohrožení zájmu chráněného trestním zákonem, přičemž toto ohrožení bylo vyvoláno protiprávním jednáním fyzické osoby a je určitou měrou nebezpečné pro společnost. Útok musí skutečně existovat reálně, nikoliv pouze ve fantazii obránce, pokud takový reálný útok chybí a existuje pouze v představě obránce, jedná se o domnělou (putativní) nutnou obranu. Útok musí být protiprávní, protože jen takové jednání ospravedlňuje obranu proti útočníkovi. Pokud žalobkyně hodlala na svou obhajobu využít uvedeného institutu nutné obrany, nejprve musela specifikovat údajný útok, proti němuž využila zmíněné údery pěstmi. Jestli se pouze chtěla zbavit přítomnosti poškozeného, tak by musela existovat zmíněná reálná hrozba útoku z jeho strany. K té však dle názoru správních orgánů a i soudu v dané věci nedošlo.
23. Další žalobní námitka je uvedena v části 14 žaloby a byla vypořádána žalovaným pod bodem 8 žalovaného rozhodnutí, když tato námitka rovněž byla uplatněna v odvolacím řízení a týká se skutečnosti, že správní orgán I. stupně učinil dotaz u provozovatele zmíněného baru, zda disponuje kamerovým záznamem z uvedeného dne. Tento postup nebyl podkladem pro vydání žalovaného rozhodnutí a nelze na něm založit důvod pro zrušení žalovaného rozhodnutí, když navíc provozovatel baru sdělil, že kamerový záznam k dispozici nemá.

24. V následujícím odstavci (15. odstavec v části IV. žaloby) žalobkyně zpochybňuje vznik škody na straně poškozeného (rozbité brýle). Rovněž tuto námitku žalobkyně uplatnila v odvolání (žalovaný ji vypořádal pod bodem 18). Skutečnost, že k uvedené škodě došlo, potvrdili oba svědci M. S. i A. C., kteří vypověděli, že při zmíněných úderech poškozenému spadly brýle, žalovaný tedy správně uvedl, že jejich poškození je tedy vysoce pravděpodobné a tímto i prokázané, přičemž není vždy třeba, aby poškozený zjistil vznik majetkové škody přímo na místě události a okamžitě tuto škodu uplatnil. Oba svědci popsali pád brýlí jakožto následek fyzického napadení ze strany žalobkyně a souvislost s jejich poškozením je tedy zřejmá. V případě námitky, že poškozený neprokázal cenu těchto brýlí, se žalovaný vypořádal v bodě 19 žalovaného rozhodnutí, se závěry žalovaného se krajský soud ztotožňuje, poškozený cenu poškozené věci dostatečně prokázal předložením dokladu o zakoupení, z fotografií této věci je zřejmé, že brýle nebyly opotřebené.
25. Další žalobní námitce (odst. 16 v části IV. žaloby) a v následujícím odstavci žalobkyně zpochybnila způsob uvedení právní kvalifikace přestupku. Tyto námitky byly rovněž uplatněny jako odvolací námitky a žalovaný se s nimi rozsáhle vypořádal v bodech 13 a 14 žalovaného rozhodnutí (jednalo se o odvolací námitky pod body 13 a 14). Krajský soud proto v podrobnostech na tuto část žalovaného rozhodnutí odkazuje s tím, že přestupkové řízení bylo řádně zahájeno, když v předvolání obviněné ze dne 27. 12. 2016 k jednání bylo správně přestupkové jednání popsáno a byla uvedena i právní kvalifikace. Na zákonnosti postupu správního orgánu nic nemění to, že písemností ze dne 23. 1. 2017 správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobkyni o změně právní kvalifikace, kdy skutek správně kvalifikoval podle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, účinného ke dni spáchání přestupku, když původně byla uvedena právní kvalifikace nesprávně podle nového přestupkového zákona, který nabyl účinnosti až po dni spáchání přestupku. V této písemnosti rovněž bylo upřesněno místo spáchání přestupku, tj. před domem čp. 1810. Protože poškozený následně uplatnil nárok na náhradu škody, správní orgán písemností ze dne 2.3.2017 vyrozuměl žalobkyni i o změně skutkové věty, která se týkala způsobené škody. Krajský soud souhlasí s tím, že změna právní kvalifikace či změna popisu události není podmíněna provedeným dokazováním, žalobkyně v přestupkovém řízení nebyla krácena na svých procesních právech, bylo provedeno dokazování až po výše uvedené změně právní kvalifikace a žalobkyně mohla využít svých procesních práv k vlastní obhajobě, což také učinila. Nemohla tak být zkrácena na svých právech (§ 65 odst. 1 s.ř.s.).
26. Žalovaný pak správně v bodu 14 žalovaného rozhodnutí odkázal na ust. § 49 odst. 1 správního řádu, přičemž zmíněné předvolání k jednání obsahovalo všechny zákonné náležitosti a v souladu s § 46 odst. 3 správního řádu bylo toto oznámení o zahájení řízení spojeno s procesním úkonem, tj. s předvoláním obviněné, tj. žalobkyně. Správní orgány vycházely ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a dospěly ke správnému závěru o vině žalobkyně. K tomu lze ještě uvést, že v oznámení o zahájení řízení o přestupku musí být tedy skutek, který je předmětem přestupkového řízení, dostatečně popsán, přičemž v průběhu řízení může dojít ke změně skutkových zjištění, musí však být jednáno stále o skutku, pro který bylo zahájeno řízení. V průběhu řízení tak nemůže být změněn skutek, pro který bylo zahájeno řízení, přičemž v průběhu řízení lze změnit právní kvalifikaci skutku, o kterém se řízení vede, přičemž o této změně musí správní orgán účastníka řízení uvědomit (srov. závěr č. 62 ze zasedání Poradního sboru Ministra vnitra ke správnímu řádu

ze dne 26. 11. 2007). Ostatně správní orgán vede správní řízení právě ohledně samotného skutku, nikoliv popisu skutku (srov. rozsudek NSS č. j. 8 Afs 17/2012-375, odst. 168, obdobně usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 1. 2007, sp. zn. 7 Tdo 1480/2006). Totožnost skutku bude proto zachována, bude-li zachována alespoň totožnost jednání nebo totožnost následku, případně jsou-li jednání nebo následek (případně obojí) shodné alespoň částečně, za předpokladu, že bude dána shoda v podstatných okolnostech, jímž se rozumí zejména skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace. Totožnost skutku nenarušují změny v jednotlivých okolnostech, které individualizují skutek (srov. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 7 Tdo 1480/2006, dále i usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2002, sp.zn. II. ÚS 143/02). Krajský soud nedospěl k závěru, že by v dané věci byla žalobkyně krácena na svých právech, zejména procesních právech, žalobkyně měla možnost se vyjadřovat k podkladům rozhodnutí, což také učinila (srov. např. její vyjádření, které obdržel správní orgán dne 6. 6. 2017).

27. Žalobkyní navrhované dokazování, zejména u jednání soudu dne 22. 5. 2019, soud neprováděl z důvodu nadbytečnosti, když považoval skutkový stav věci za dostatečně zjištěný.
28. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
29. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšná žalobkyně neměla právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 29. května 2019

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje